

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

10 април 2014 година *

Съдържание

I – Правна уредба	4
II – Обстоятелства, предхождащи спора, и спорното решение	4
III – Жалбите пред Общия съд и обжалваното съдебно решение	7
IV – Искания на страните и производството пред Съда	8
V – По жалбите	10
A – По жалбата на Комисията	10
1. По първите три основания и седмото основание	10
а) Доводи на страните	10
б) Съображения на Съда	11
2. По последиците, които трябва да се изведат от основателността на жалбата на Комисията	16
Б – По жалбата на Reurolle	17
1. По първото основание, изведено от нарушение на принципа на индивидуализиране на наказанията и санкциите	17
а) Доводи на страните	17
б) Съображения на Съда	18
2. По второто основание, изведено от нарушение на принципите на равно третиране и на пропорционалност	19
а) Доводи на страните	19

* Език на производството: немски.

б) Съображения на Съда	19
В – По жалбата на SEHV и на Magrini	21
1. По първите две основания, изведени съответно от нарушение на принципа ne ultra petita и от неспазване на силата на пресъдено нещо	21
а) Доводи на страните	21
б) Съображения на Съда	22
2. По последиците, които трябва да се изведат от основателността на жалбата на SEHV и на Magrini	23
VI – По съдебните разноски	24

„Обжалване — Конкуренция — Картели — Пазар на проекти за комутационни апарати с газова
изолация — Солидарна отговорност за заплащането на глобата — Понятие за предприятие —
Принципи на личната отговорност и на индивидуализиране на наказанията и санкциите —
Правомощие на Общия съд за пълен съдебен контрол — Принцип ne ultra petita — Принципи на
пропорционалност и на равно третиране“

По съединени дела C-231/11 P—C-233/11 P

с предмет три жалби на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадени
на 13 и 16 май 2011 г.,

Европейска комисия, за която се явяват А. Antoniadis, както и R. Sauer и N. von Lingen, в
качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург (C-231/11 P),

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Siemens AG Österreich, установено във Виена (Австрия),

VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, установено във Виена,

Siemens Transmission & Distribution Ltd, установено в Манчестър (Обединеното кралство),

Siemens Transmission & Distribution SA, установено в Гренобъл (Франция),

Nuova Magrini Galileo SpA, установено в Бергамо (Италия),

представявани от H. Wollmann и F. Urlesberger, Rechtsanwälte,

жалбоподатели в първоинстанционното производство,

и

Siemens Transmission & Distribution Ltd (C-232/11 P),

Siemens Transmission & Distribution SA,

Nuova Magrini Galileo SpA (C-233/11 P),

представявани от H. Wollmann и F. Urlesberger, Rechtsanwälte,

жалбоподатели,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват А. Antoniadis, както и R. Sauer и N. von Lingen, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на състава, К. Lenaerts, заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия в четвърти състав, М. Safjan, J. Malenovský и А. Prechal (докладчик), съдии,

генерален адвокат: Р. Mengozzi,

секретар: А. Impellizzeri, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 май 2013 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 септември 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Със своите жалби Европейската комисия, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA и Nuova Magrini Galileo SpA (тези три дружества наричани заедно по-нататък „дружествата жалбоподатели“) искат частична отмяна на Решение на Общия съд на Европейския съюз от 3 март 2011 г. по дело Siemens Österreich и др./Комисия (Т-122/07-Т-124/07, Сборник, стр. II-793, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което той отменя частично и изменя Решение С (2006) 6762 окончателен на Комисията от 24 януари 2007 г. относно производство по член [81 ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/F/38.899 — Комутационни апарати с газова изолация), резюме на което е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* (ОВ С 5, 2008 г., стр. 7, наричано по-нататък „спорното решение“).

I – Правна уредба

- 2 Член 23 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), озаглавен „Санкции“, предвижда:

„[...]

2. С решение Комисията може да налага санкции на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност:

- а) нарушават член 81 [ЕО] или 82 [ЕО] [...]

[...]

3. При определяне на размера на санкцията се взема предвид както тежестта, така и продължителността на нарушението.

[...]“.

- 3 Съгласно член 31 от този регламент, озаглавен „Съдебен контрол от Съда на Европейските общности“:

„Съдът разполага с неограничена юрисдикция да осъществява контрол върху решения, с които Комисията е постановила санкция или периодично санкционно плащане. Той може да отмени, намали или увеличи наложената санкция или периодично санкционно плащане“.

II – Обстоятелства, предхождащи спора, и спорното решение

- 4 Фактите в основата на настоящия спор, както са изложени в точки 1—22 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по следния начин.
- 5 Спорът се отнася до картел за продажбата на комутационни апарати с газова изолация (наричани по-нататък „КАГИ“), използвани за контролиране на потока на енергия в електрическите мрежи. Те представляват тежко електрическо оборудване, което се използва като основен компонент в електрически подстанции „до ключ“.
- 6 В точки 1—3 от обжалваното съдебно решение отделните замесени в този спор дружества са представени, както следва:

„1 На 20 септември 1998 г. VA Technologie AG [(наричано по-нататък „VA Technologie“)] придобива едно от дъщерните дружества на Rolls-Royce, а именно Reyrolle Ltd, чийто правоприменник е VA Tech Reyrolle Ltd, а впоследствие Siemens Transmission & Distribution Ltd [...] (наричано по-нататък „Reyrolle“). Посредством изцяло притежавано от него дъщерно дружество, а именно VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG [...] (наричано по-нататък „KEG“), на 13 март 2001 г. VA Technologie апортира Reyrolle в капитала на новосъздаденото дружество VA Tech Schneider High Voltage GmbH (наричано по-нататък „VAS“), в което посредством свое дъщерно дружество то притежава 60 % от дяловете, като останалата част от дяловете са притежание на Schneider Electric SA [(наричано по-нататък „Schneider“)]. Апортната вноска на последното във VAS се състои от Schneider Electric High Voltage SA, чийто правоприменник е VA Tech Transmission & Distribution SA, а впоследствие — Siemens Transmission & Distribution SA [...] (наричано по-нататък „SEHV“),

и от Nuova Magrini Galileo SpA [...] (наричано по-нататък „Magrini“), които преди това са изцяло негови дъщерни дружества, като от 1999 г. SENV обединява предишните дейности в областта на инсталациите с високо напрежение на няколко дъщерни дружества на Schneider [...].

- 2 През октомври 2004 г. VA Technologie придобива посредством KEG всички дялове на Schneider [...] в капитала на VAS.
- 3 През 2005 г. Siemens AG [наричано по-нататък „Siemens“] придобива изключителен контрол върху групата (наричана по-нататък „групата VA Tech“), в която дружеството VA Technologie е дружество майка, посредством публичен търг, обявен от дъщерно дружество, а именно [...] Siemens AG Österreich (наричано по-нататък „Siemens Österreich“). След това установяване на контрол VA Technologie, а впоследствие и VAS се сливат със Siemens Österreich“.
- 7 На 3 март 2004 г. ABB Ltd (наричано по-нататък „ABB“) уведомява Комисията за наличието на картел в сектора на КАГИ и прави устно искане за освобождаване от глоби в съответствие с Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ С 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известие относно сътрудничеството“). На 25 април 2004 г. Комисията условно освобождава ABB от глоба.
- 8 Въз основа на изявленията на ABB Комисията започва разследване и на 11 и 12 май 2004 г. извършва внезапни проверки в помещенията на Siemens AG, Areva T&D SA, групата VA Tech, Hitachi Ltd и Japan AE Power Systems Corp. (наричано по-нататък „JAEPS“). На 20 април 2006 г. Комисията изготвя изложение на възраженията, което е връчено на 20 дружества, сред които са дружествата жалбоподатели. На 18 и 19 юли 2006 г. е проведено изслушване на засегнатите дружества.
- 9 На 24 януари 2007 г. Комисията приема спорното решение, което е връчено на 20-те дружества, на които е било изпратено изложението на възраженията, а именно както на дружествата жалбоподатели, така и на Siemens Österreich, KEG, ABB, Alstom SA, Areva SA, Areva T&D AG, Areva T&D Holding SA и на Areva T&D SA (последните четири дружества наричани по-нататък заедно „Areva“), Fuji Electric Holdings Co. Ltd и Fuji Electric Systems Co. Ltd (последните две дружества наричани по-нататък заедно „Fuji“), Hitachi Ltd и Hitachi Europe Ltd (последните две дружества наричани по-нататък заедно „Hitachi“), JAEPS, Schneider, Mitsubishi Electric System Corp. (наричано по-нататък „Mitsubishi“) и Toshiba Corp. (наричано по-нататък „Toshiba“).
- 10 Характеристиките на картела, както са установени в спорното решение, са резюмирани в точки 14—16 от обжалваното съдебно решение по следния начин:

„14 В съображения 113—123 от [спорното] решение Комисията посочва, че отделните предприятия, които са участвали в картела, са съгласували в съответствие с договорените правила разпределянето на проектите за КАГИ на световно равнище, с изключение на някои пазари, по-конкретно с цел да запазят квотите, които до голяма степен съответстват на техните традиционни пазарни дялове. Тя уточнява, че възлагането на проекти за КАГИ е било осъществявано въз основа на обща „японска“ квота и обща „европейска“ квота, които впоследствие съответно японските и европейските производители е трябвало да разпределят помежду си. В споразумение, подписано на 15 април 1988 г. във Виена [(Австрия)] (наричано по-нататък „Споразумение GQ“), са установени правила, които позволяват възлагането на проектите за КАГИ било на японските производители, било на европейските производители, и приспадането на тяхната стойност от съответната квота. Освен това в съображения 124—132 от [спорното] решение Комисията уточнява, че отделните предприятия, които участват в картела, са сключили устно споразумение (наричано по-нататък „общо споразумение“), по силата на което проектите за КАГИ в

Япония, от една страна, и в европейските държави — членки на картела, от друга страна, наричани във връзка с проектите за КАГИ общо „държави по произход на производителя“, са били запазени съответно за японските и за европейските членове на картела. Проектите за КАГИ в „държавите по произход на производителя“ не са били предмет на обмен на информация между двете групи и не са били включени в съответните квоти.

- 15 Споразумението GQ съдържа и правилата за обмен на необходимата за функционирането на картела информация между двете групи производители, който обмен е осигурен по-конкретно от секретариатите на посочените групи, за манипулиране на съответните процедури за възлагане на обществени поръчки и за определяне на цените на проектите за КАГИ, които не са могли да бъдат възложени. Съгласно текста на приложение 2 към Споразумението GQ това споразумение се прилага в целия свят, с изключение на Съединените американски щати, Канада, Япония и 17 страни от Западна Европа. Освен това по силата на общото споразумение проектите за КАГИ в европейските държави, различни от „държавите по произход на производителя“, също са били запазени за европейската група, тъй като японските производители са поели ангажимент да не представят оферти във връзка с проектите за КАГИ в Европа.
- 16 Според Комисията разпределянето на проектите за КАГИ между европейските производители е било уредено и със споразумение, подписано на 15 април 1998 г. във Виена и озаглавено „E-Group Operation Agreement for GQ-Agreement“ (Споразумение на групата E за прилагане на Споразумението GQ) [...]. Тя посочва, че проектите за КАГИ в Европа са били възлагани по същите правила и процедури като предвидените във връзка с възлагането на проектите за КАГИ в други страни. По-конкретно проектите за КАГИ в Европа също трябвало да бъдат съобщени, описани, разпределени, договорени или да им бъдат определени минимални цени“.
- 11 След направените фактически констатации и правни преценки Комисията стига до извод в спорното решение, че разглежданите предприятия са нарушили член 81 ЕО и член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3, наричано по-нататък „Споразумението за ЕИП“), и им налага глоби, чийто размер е изчислен в съответствие с метода, изложен в Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от ЕОВС (ОВ С 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69), и с Известието относно сътрудничеството.
- 12 Комисията решава съгласно Известието относно сътрудничеството, че искането на АВВ за освобождаване от глоби трябва да бъде уважено, но че исканията за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, включително на групата VA Tech, трябва съответно да бъдат отхвърлени.
- 13 Членове 1 и 2 от спорното решение гласят:
- „Член 1
- Следните предприятия са нарушили [член 81 ЕО и член 53 от Споразумението за ЕИП] с участието си, през посочените периоди, в съвкупност от споразумения и съгласувани практики в сектора на [КАГИ] в [Европейското икономическо пространство (ЕИП)]:
- [...]
- м) [Magrini] от 15 април 1988 г. до 13 декември 2000 г. и от 1 април 2002 г. до 11 май 2004 г.;
- н) [Schneider] от 15 април 1988 г. до 13 декември 2000 г.;

[...]

- п) Siemens [Österreich] от 20 септември 1998 г. до 13 декември 2000 г. и от 1 април 2002 г. до 11 май 2004 г.;
- р) [Reyrolle] от 15 април 1988 г. до 13 декември 2000 г. и от 1 април 2002 г. до 11 май 2004 г.;
- с) [SEHV] от 15 април 1988 г. до 13 декември 2000 г. и от 1 април 2002 г. до 11 май 2004 г.;

[...]

- у) [KEG] от 20 септември 1998 г. до 13 декември 2000 г. и от 1 април 2002 г. до 11 май 2004 г.

Член 2

За посочените в член 1 нарушения се налагат следните глоби:

[...]

- й) Schneider [...]: 3 600 000 EUR;
- к) Schneider [...] солидарно [...] със [SEHV] и [Magrini]: 4 500 000 EUR;
- л) [Reyrolle]: 22 050 000 EUR, от които:
 - i) 17 550 000 EUR солидарно [...] със [SEHV] и [Magrini], и
 - ii) 12 600 000 EUR солидарно [...] със Siemens [Österreich] и [KEG];

[...]“.

III – Жалбите пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 14 От точки 33, 34 и 229 от обжалваното съдебно решение следва, че жалбоподателите изтъкват две основания в подкрепа на исканията си за отмяна.
- 15 Първото основание е изведено от нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, на член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП и на член 23, параграфи 2 и 3 и член 25 от Регламент №1/2003. Това основание е разделено на четири части, изведени, първата, от липсата на доказателства за твърдяното нарушение, втората, от грешки в преценката на продължителността на твърдяното нарушение, третата, от прекомерния размер на наложената глоба, и четвъртата, от погасяването по давност на преследването на твърдяното нарушение за периода преди 16 юли 1998г.
- 16 Второто основание е изведено от нарушение на съществени процесуални правила и на правото на изслушване, и по-конкретно на правото на жалбоподателите да разпитат свидетеля на обвинението, уредено в член 6, параграф 3, буква г) от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.
- 17 Общият съд по същество потвърждава наличието на нарушението, така както е установено от Комисията в спорното решение, както и целия размер на глобата, наложена на групата VA Tech, тоест сумата, която всяко от включените в групата дружества трябва да заплати.

- 18 Въпреки че Общият съд намалява продължителността на извършеното от дружествата от групата VA Tech нарушение, като изключва от него периода от 1 април до 30 юни 2002 г. и отменя в тази му част спорното решение (точки 63—72 и 236 от обжалваното съдебно решение; точка 1 от диспозитива му), след това той констатира, упражнявайки пълен съдебен контрол, че съгласно Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от ЕОВС това намаляване на продължителността на нарушението няма отражение върху размера на наложена глоба на тези дружества (точка 261 от същото съдебно решение).
- 19 При все това, след като излага съображенията, съдържащи се в точки 137—165 от обжалваното съдебно решение, Общият съд констатира в точка 166 от това решение, че като е приела, че Reyrolle, SEHV и Magrini следва да отговарят солидарно за заплащането на глоба в размер, който очевидно превишава тяхната обща отговорност, че Siemens Österreich и KEG не следва да отговарят солидарно за заплащането на част от наложената на SEHV и на Magrini глоба и че Reyrolle не следва самостоятелно да отговаря за част от наложената му глоба, Комисията е нарушила принципа на индивидуализиране на наказанията и санкциите.
- 20 Оттук Общият съд прави извод в точка 167 от посоченото съдебно решение, че следва да се отмени член 2 от спорното решение в частта, в която се изчислява размерът на глобата, която трябва да се наложи на SEHV и на Magrini, и в частта, в която се определят сумите, за чието заплащане жалбоподателите отговарят солидарно.
- 21 Упражнявайки пълен съдебен контрол, в точки 236—264 от обжалваното съдебно решение Общият съд изменя глобите, наложени на жалбоподателите, като същевременно определя за тези отделни глоби частта, която трябва да понесе всяко от дружествата във вътрешните отношения между солидарните длъжници, в съответствие с принципите, изведени в точки 158 и 159 от съдебното решение.
- 22 Поради това в точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение Общият съд отменя член 2, букви й), к) и л) от спорното решение и в точка 3 от този диспозитив определя размера на глобите по следния начин:
- „— [SEHV] и [Magrini], при условията на солидарна отговорност със [Schneider]: 8 100 000 EUR;
- [Reyrolle], при условията на солидарна отговорност със Siemens [Österreich], [KEG], [SEHV] и [Magrini]: 10 350 000 EUR;
- [Reyrolle], при условията на солидарна отговорност със Siemens [Österreich] и [KEG]: 2 250 000 EUR;
- [Reyrolle]: 9 450 000 EUR“.

IV – Искания на страните и производството пред Съда

- 23 С жалбата си Комисията иска от Съда:
- като главно искане, да отмени точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, доколкото тя се основава на констатацията на Общия съд в точка 157 от това съдебно решение, че Комисията е длъжна да определи за всяко отделно дружество, включено в едно и също предприятие, неговата част от сумите, които участващите в това предприятие дружества са осъдени да заплатят солидарно, и да отмени точка 3 от диспозитива на това съдебно решение, доколкото в нея Общият съд определя, по съображения, съдържащи се в

точка 158 от посоченото съдебно решение във връзка с точки 245, 247, 262 и 263 от същото съдебно решение, нови размери на глобите и частта от тези размери, която трябва да плати всяко дружество,

- при условията на евентуалност, да отмени обжалваното съдебно решение, доколкото в точка 157 от него на Комисията се възлага задължението да определи за всяко отделно дружество, включено в едно и също предприятие, неговата част от сумите, които участващите в това предприятие дружества са осъдени да заплатят солидарно, и да отмени посоченото съдебно решение, доколкото в него Общият съд определя, по съображения, съдържащи се в точка 158 от посоченото съдебно решение във връзка с точки 245, 247, 262 и 263 от същото съдебно решение, частта от размера на глобите, която трябва да плати всяко дружество, и по този начин изменя спорното решение,
- да отхвърли жалбите по дела T-122/07, T-123/07 и T-124/07 в частта им, в която се иска отмяна на член 2, букви й), к) и л) от спорното решение,
- да осъди ответниците в производството по обжалване и жалбоподатели в производството пред Общия съд да заплатят съдебните разноски в производството по обжалване и в първоинстанционното производство.

24 Reyrolle, SEHV и Magrini искат от Съда:

- да отхвърли жалбата и
- да уважи изцяло исканията им.

25 С жалбата си Reyrolle иска от Съда:

- да измени точка 3, четвърто тире от диспозитива на обжалваното съдебно решение в смисъл, че наложената там глоба на Reyrolle трябва да се намали най-малко със 7 400 000 EUR,
- при условията на евентуалност, да отмени точка 3 от диспозитива на това съдебно решение в частта й, отнасяща се до него, и да върне делото на Общия съд за ново разглеждане,
- във всички случаи да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

26 С жалбите си SEHV и Magrini искат от Съда:

- да отмени точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, тъй като с нея се отменя член 2, букви й) и к) от спорното решение,
- да отмени точка 3, първо тире от диспозитива на това съдебно решение, да потвърди член 2, букви й) и к) от спорното решение и да постанови, във връзка с член 2, буква к) от последното решение, че всеки един от солидарните длъжници следва да поеме една трета от общата сума от 4 500 000 EUR,
- при условията на евентуалност, да отмени точка 3, първо тире от диспозитива на обжалваното съдебно решение и да върне делото на Общия съд за ново разглеждане,
- във всички случаи да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

27 Комисията иска от Съда:

- да отхвърли жалбите на Reyrolle, SEHV и Magrini в тяхната цялост и

— да осъди дружествата жалбоподатели да заплатят съдебните разноски.

- 28 С определение на председателя на Съда от 1 юли 2011 г. дела C-231/11 P—C-233/11 P са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството и на съдебното решение.

V – По жалбите

A– По жалбата на Комисията

- 29 Комисията повдига седем основания за отмяна в подкрепа на жалбата си, изведени от нарушение съответно на член 23 от Регламент № 1/2003, на правомощието на Общия съд за пълнен съдебен контрол, на принципите на личната отговорност и на индивидуализиране на наказанията и санкциите, на принципа *ne ultra petita*, на принципа на състезателност, на задължението за мотивиране и на правото на преценка на Комисията при определянето на правните субекти, на които се вменява отговорността за нарушението.

- 30 Първите три основания и седмото основание следва да се разгледат заедно.

1. По първите три основания и седмото основание

а) Доводи на страните

- 31 С първото си основание Комисията упреква Общия съд, че е нарушил член 23 от Регламент № 1/2003, тъй като е тълкувал тази разпоредба в смисъл, че тя му поверява правомощието или дори му налага задължението да определя припадащата се част на отделните съдължници за целите на плащането на глобата, за която те носят солидарна отговорност спрямо Комисията поради нарушението, извършено от предприятието, в което са включени.
- 32 Правомощието за налагане на глоба, с което разполага Комисията по силата на посочената разпоредба, се простирало само до външното отношение на солидарност, а именно съществуващото отношение между Комисията и адресатите на решението, които носят солидарна отговорност за плащането на глобата като части от едно и също предприятие, а не върху вътрешното отношение между тези отделни солидарни длъжници.
- 33 Правомощието на Комисията да наложи на няколко дружества да заплатят солидарно глоба произтичало пряко от отговорността на „предприятията“. От понятието за предприятие обаче не можело да се изведе по-широка компетентност, позволяваща на Комисията да определя правоотношенията между солидарните длъжници.
- 34 С второто си основание Комисията изтъква, че като е тълкувал член 23 от Регламент № 1/2003 в смисъл, че обхваща правомощието и дори задължението за уреждане на въпроса за вътрешните отношения между солидарните длъжници, и като е определил на тази основа конкретните припадащи се части на отделните дружества жалбоподатели, Общият съд е надвишил правомощията, които му предоставя неговата пълна юрисдикция да правораздава, щом като тази компетентност засяга само съществуващото външно отношение между Комисията и предприятието, на което е наложена глоба.

- 35 С третото си основание Комисията упреква Общия съд, че е приел в точка 153 от обжалваното съдебно решение, че според принципа на индивидуализиране на наказанията и санкциите всеки адресат на решението, който отговаря солидарно за плащането на глобата, трябва да може да изведе от това решение частта, която следва да понесе съобразно отношенията с останалите солидарни длъжници, след като Комисията бъде удовлетворена.
- 36 Този принцип, също както принципът на личната отговорност, се прилагал за самото предприятие, а не за различните правни субекти, от които е съставено последното.
- 37 Принципът на индивидуализиране на наказанията и санкциите изисквал от Комисията да разгледа при определянето на размера на глобите относителната тежест на участието на всяко от извършилите нарушение предприятия въз основа на индивидуалното поведение на засегнатите предприятия и при необходимост на отегчаващите или на смекчаващите обстоятелства.
- 38 Със седмото си основание Комисията поддържа, че точка 150 от обжалваното съдебно решение, доколкото може да се тълкува в смисъл, че тази институция е длъжна да наложи заплащането на глобата солидарно от всички субекти, които могат да носят отговорност за участието в нарушение, извършено от дадено предприятие, не зачита свободата на избор, с която разполага Комисията в това отношение.

б) Съображения на Съда

- 39 По силата на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 с решение Комисията може да налага санкции на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност нарушават разпоредбите на член 81 ЕО или 82 ЕО.
- 40 В рамките на първото си основание Комисията упреква Общия съд, че е приел в точка 157 от обжалваното съдебно решение, че единствено Комисията, когато упражнява правомощието си да налага глоби на основание член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, може „да определи припадащата се на отделното дружество част от сумите, за чието заплащане съответните дружества отговарят солидарно, доколкото са част от едно и също предприятие, като [...] тази задача не може да бъде оставена на националните съдилища“.
- 41 В това отношение следва да се припомни, че правото на конкуренцията на Съюза се отнася до дейността на предприятията (вж. по-специално Решение от 8 май 2013 г. по дело ENI/Комисия, C-508/11 P, точка 82 и Решение от 11 юли 2013 г. по дело Комисия/Stichting Administratiekantoor Portielje, C-440/11 P, точка 36 и цитираната съдебна практика).
- 42 Авторите на Договорите са решили да използват понятието за предприятие, за да обозначат извършителя на нарушение на правото на конкуренцията, който може да бъде санкциониран въз основа на членове 81 ЕО и 82 ЕО, а не други понятия като понятието за дружество или за юридическо лице, използвано в член 48 ЕО (в този смисъл вж. Решение от 18 юли 2013 г. по дело Schindler Holding и др./Комисия, C-501/11 P, точка 102).
- 43 Съгласно постоянната съдебна практика понятието за предприятие обозначава всеки субект, който извършва икономическа дейност, независимо от правния му статут и начин на финансиране. Посоченото понятие трябва да бъде схващано като обозначаващо една стопанска единица, макар от правна гледна точка тази единица да е съставена от няколко физически или юридически лица (вж. по-специално Решение от 19 юли 2012 г. по дело Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия, C-628/10 P и C-14/11 P, точка 42 и цитираната съдебна практика).

- 44 Когато подобен стопански субект нарушава правилата на конкуренцията, съгласно принципа на личната отговорност същият следва да отговаря за това нарушение (вж. по-специално посочените по-горе Решение по дело Alliance One International и Standard Commercial Tobacco/Комисия, точка 42 и Решение по дело Комисия/Stichting Administratiekantoor Portielje, точка 37 и цитираната съдебна практика).
- 45 В този контекст следва да се припомни, че при определени обстоятелства дадено юридическо лице, което не е извършител на нарушение на правото на конкуренцията, може въпреки това да бъде санкционирано за неправомерните действия на друго юридическо лице, щом като двете лица са част от един и същи стопански субект и в този смисъл формират предприятието, нарушило член 81 ЕО.
- 46 Така от постоянната съдебна практика следва, че дружеството майка може да носи отговорност за поведението на свое дъщерно дружество в частност когато, макар и да има отделна правосубектност, това дъщерно дружество не определя самостоятелно пазарното си поведение, а по същество изпълнява указанията, които му дава дружеството майка, по-конкретно с оглед на икономическите, организационните и юридическите връзки между тези два правни субекта (вж. по-специално Решение по дело Комисия/Stichting Administratiekantoor Portielje, посочено по-горе, точка 38 и цитираната съдебна практика).
- 47 Макар в рамките на вертикалното капиталово отношение от този вид нарушението на правилата за конкуренция в правото на Съюза да се разглежда като извършено от самото това дружество майка, отговорността му за нарушението е изцяло изведена от отговорността на неговото дъщерно дружество (в този смисъл вж. Решение от 22 януари 2013 г. по дело Комисия/Tomkins, C-286/11 P, точки 43 и 49 и Решение от 26 ноември 2013 г. по дело Kendrion/Комисия, C-50/12 P, точка 55).
- 48 Вследствие на това Комисията ще може да приеме, че дружеството майка трябва да носи солидарна отговорност за заплащането на наложената на неговото дъщерно дружество глоба (вж. по-специално Решение от 29 март 2011 г. по дело ArcelorMittal Luxembourg/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Luxembourg и др., C-201/09 P и C-216/09 P, Сборник, стр. I-2239, точка 98).
- 49 Следователно Общият съд правилно приема в точка 150 от обжалваното съдебно решение, че според съдебната практика, когато няколко лица могат да носят индивидуална отговорност за участието в нарушение, извършено от едно и също предприятие по смисъла на конкурентното право, те трябва да носят солидарна отговорност за посоченото нарушение.
- 50 Трябва да се отхвърли упрекът, отправен от Комисията срещу тази точка 150 в рамките на нейното седмо основание, щом като от посочената точка, поставена в нейния контекст и разгледана в светлината на цитираната в нея съдебна практика, не следва, че Комисията действително е длъжна да наложи заплащането на глоба солидарно от всички лица, които могат да носят лична отговорност за участието в нарушение, извършено от едно и също предприятие.
- 51 Когато Комисията всъщност разполага, по силата на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, с възможността да наложи заплащането на глоба солидарно от различни юридически лица, включени в едно и също отговорно за нарушението предприятие, определянето на размера на тази глоба от Комисията, доколкото произтича от прилагането към конкретен случай на понятието за предприятие, което е понятие на правото на Съюза, подлежи на някои ограничения, които изискват надлежно да се вземат предвид характеристиките на засегнатото предприятие в състава му в периода, в който е извършено нарушението.

- 52 Когато определя външното отношение на солидарност, Комисията по-конкретно е длъжна да съблюдава принципа на индивидуализиране на наказанията и санкциите, който изисква в съответствие с член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 размерът на наложената глоба да се определи в зависимост от тежестта на нарушението, за което е упреknато лично съответното предприятие, и от продължителността на това нарушение.
- 53 В това отношение следва да се припомни, че елементите, които могат да повлияят на преценката на тежестта на нарушенията и които могат на това основание да бъдат взети предвид за индивидуализиране на глобата, наложена на съответния стопански субект, включват поведението на всяко от засегнатите предприятия, изпълняваната от всяко от тях роля при установяването на споразуменията или съгласуваните практики, изгодата, която биха могли да извлекат от тези споразумения или практики, размера им и стойността на съответните стоки, както и риска, който този вид нарушения представляват за целите на Съюза (Решение от 28 юни 2005 г. по дело *Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 242*).
- 54 В този контекст Общият съд всъщност правилно е приел, от една страна, в точка 153 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не може да определя свободно сумите, които трябва да бъдат заплатени при условията на солидарна отговорност, и от друга страна, в точка 154 от това съдебно решение, че в настоящия случай Комисията е трябвало да вземе предвид направените от нея в съображение 468 от спорното решение констатации относно отговорността на отделните дружества за отнасящите се за тях периоди на нарушението.
- 55 Макар да е вярно, че решението на Комисията за налагане на глоби непременно трябва да е адресирано до юридическите лица, съставляващи дадено предприятие, това задължение, което има чисто практически характер, не предполага, че когато Комисията използва възможността да наложи солидарно глоба на няколко юридически лица, щом формират едно-единствено предприятие при извършването на нарушението, правилата и принципите на правото на конкуренцията на Съюза ще са приложими не само за съответното предприятие, но и за юридическите лица в състава му.
- 56 От гореизложеното следва, че правилата на правото на конкуренцията на Съюза, включително тези относно правомощието на Комисията за налагане на санкции, и принципите на правото на Съюза на лична отговорност за нарушението и на индивидуализиране на наказанията и санкциите, които трябва да се спазват при упражняването на това правомощие за налагане на санкции, се отнасят единствено за самото предприятие, а не за физическите или юридическите лица, които се включват в него.
- 57 По-специално понятието на правото на Съюза за солидарна отговорност за заплащането на глобата, доколкото то е само проявление *ipso iure* на понятието за предприятие, се отнася единствено за предприятието, а не за дружествата, от които то е съставено.
- 58 Макар от член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 да следва, че Комисията може да наложи солидарно глоба на няколко дружества, доколкото те са включени в едно и също предприятие, нито текстът на тази разпоредба, нито целта на механизма на солидарната отговорност позволяват да се приеме, че това правомощие за налагане на санкции се простира, отвъд определянето на външното отношение на солидарност, до правомощието да се определят частите, припадащи се на солидарните длъжници в рамките на вътрешното им отношение.
- 59 Напротив, целта на механизма на солидарната отговорност се състои във факта, че той представлява допълнителен правен способ, с който разполага Комисията, за да увеличи ефективността на своите действия в областта на събирането на наложените глоби за нарушения на правото на конкуренцията, при положение че този способ намалява риска от неплатежоспособност спрямо Комисията в качеството ѝ на кредитор по дълга, който

представяват тези глоби, което допринася за постигането на възпиращата цел, преследвана по принцип от правото на конкуренцията, както впрочем по същество правилно потвърждава Общият съд в точка 151 от обжалваното съдебно решение (вж. по аналогия и Решение от 17 февруари 2011 г. по дело Berel и др., C-78/10, Сборник, стр. I-717, точка 48).

- 60 Определянето обаче на припадащите се части на солидарните длъжници в съществуващото вътрешно отношение между тях няма тази двойна цел. Всъщност става въпрос за спорен въпрос, който се явява на по-късен етап и по принцип вече не е от интерес за Комисията, тъй като цялата глоба ѝ е била платена от един или няколко от посочените съдължници.
- 61 Освен това нито Регламент № 1/2003, нито правото на Съюза като цяло съдържат норми, които позволяват да се реши такъв спор, отнасящ се до разпределянето във вътрешен план на дълга, за чието плащане съответните дружества носят солидарна отговорност (вж. по аналогия Решение по дело Berel, посочено по-горе, точки 42 и 43).
- 62 При тези условия, щом припадащите се части на съдължниците от глоба, наложена им солидарно, не са определени по силата на договор, националните юрисдикции трябва да определят тези припадащи се части при спазване на правото на Съюза, като приложат относимото към спора национално право.
- 63 В този контекст задължението за лоялно сътрудничество със съдебните органи на държавите членки, което има Комисията съгласно член 4 ДЕС, се възлага в рамките на регресните искове пред националните съдилища, независимо от факта, че тези искове по принцип трябва да бъдат решени на базата на приложимото национално право. Всъщност, от една страна, решението на Комисията, с което се налага солидарно заплащане на глоба, доколкото то индивидуализира солидарните длъжници и определя максималния размер, който Комисията може да изиска от всеки от тях, определя правната рамка, в която трябва да се вземе решение по тези искове. От друга страна, Комисията може да разполага с относима информация за целите на определянето на припадащите се части на съдължниците.
- 64 От гореизложеното следва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 157 от обжалваното съдебно решение, че единствено Комисията, когато упражнява правомощието си да налага глоби на основание член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, може „да определи припадащата се на отделното дружество част от сумите, за чието заплащане съответните дружества отговарят солидарно, доколкото са част от едно и също предприятие, като [...] тази задача не може да бъде оставена на националните съдилища“.
- 65 От гореизложеното следва също, че Общият съд е допуснал други грешки при прилагане на правото, на първо място, като е посочил в точки 153—159 от обжалваното съдебно решение някои принципи, отнасящи се до вътрешното отношение на солидарност.
- 66 Най-напред, щом като, както вече бе посочено в точка 56 от настоящото съдебно решение, принципът на индивидуализиране на наказанията и санкциите се отнася единствено за самото предприятие, а не за физическите или юридическите лица, които се включват в него, Общият съд е опорочил обжалваното съдебно решение с грешка при прилагане на правото, като е постановил в точка 153 от това съдебно решение, че от посочения принцип произтича, че всяко дружество трябва да може да изведе от решението, с което му се налага глоба, дължима солидарно с едно или повече други дружества, частта, която следва да понесе съобразно отношенията с останалите солидарни длъжници, след като Комисията бъде удовлетворена.
- 67 По-нататък, щом като, както вече бе посочено в точка 62 от настоящото съдебно решение, националните юрисдикции трябва да определят при спазване на правото на Съюза припадащите се части на съдължниците от солидарно наложена глоба, като приложат относимото към спора национално право, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на

правото, като е приел в точка 155 от обжалваното съдебно решение, от една страна, че понятието солидарна отговорност за заплащането на глобите е самостоятелно понятие, което трябва да се тълкува с оглед на целите и системата на конкурентното право, от което то е част, и евентуално с оглед на общите принципи, които са характерни за всички национални правни системи, и от друга страна, че макар естеството на паричното задължение на дружествата, на които Комисията е наложила глоби при условията на солидарна отговорност поради нарушение на конкурентното право на Съюза, да се различава от естеството на частноправното задължение на солидарните длъжници, в случая следва да се приложи по-конкретно правният режим на солидарната отговорност.

- 68 Освен това, при положение че правомощието на Комисията за налагане на санкции засяга само определянето на външното отношение на солидарност, Общият съд също е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 156 от обжалваното съдебно решение, че решението, с което Комисията задължава няколко дружества да заплатят глоба при условията на солидарна отговорност, неизбежно поражда всички последици, които по право се свързват с правния режим на глобите съгласно конкурентното право, и то както в отношенията между кредитора и солидарните длъжници, така и в отношенията между самите солидарни длъжници.
- 69 Накрая, точки 158 и 159 от обжалваното съдебно решение са опорочени от грешка при прилагане на правото, тъй като в тях Общият съд по същество е приел, че щом в решението на Комисията за налагане на глоба на няколко дружества, която трябва да бъде платена солидарно, липсва каквато и да било констатация, че в рамките на предприятието някои дружества носят по-голяма отговорност от други за участието на посоченото предприятие в картела през определен период, следва да се предположи, че те са еднакво отговорни и поради това припадащата им се част от дължимите при условията на солидарна отговорност суми е еднаква.
- 70 Всъщност правото на Съюза не предписва подобно приложимо по подразбиране правило за отговорност за еднакви припадащи се части, след като, както бе посочено в точка 62 от настоящото съдебно решение, припадащите се части на съдлъжниците от глоба след солидарно осъждане трябва да бъдат определени, при спазване на правото на Съюза, съгласно националното право.
- 71 Предвид това трябва да се подчертае, че по принцип правото на Съюза допуска вътрешното разпределение на такава глоба да се извърши съгласно национална правна норма, която определя припадащите се части на солидарните длъжници, отчитайки тяхната отговорност или относителната им вина при извършването на нарушението, за което е упрекнато предприятието, в което са включени, евентуално съчетана с приложимо по подразбиране правило, което предвижда, че ако дружествата, които искат разпределение на нееднакви части, не могат да докажат, че някои дружества носят по-голяма отговорност от други за участието на посоченото предприятие в картела през определен период, съответните дружества трябва да отговарят за еднакви припадащи им се части.
- 72 На второ място, точки 245, 247, 262 и 263 от обжалваното съдебно решение, които Комисията критикува, също са опорочени с грешка при прилагане на правото, тъй като с тях Общият съд определя при упражняване на пълния съдебен контрол, който в съответствие с член 261 ДФЕС му е признат в член 31 от Регламент № 1/2003, частта от размера на глобите, която трябва да понесе всяко дружество, включено в разглежданото предприятие за периода на съответното нарушение.
- 73 Всъщност за извършването на това вътрешно разпределение в посочените точки от обжалваното съдебно решение Общият съд изрично се е основал на съображенията, изложени в точки 158 и 159 от това решение. Както обаче вече бе прието в точка 70 от настоящото съдебно решение,

тези съображения — доколкото установяват приложимо по подразбиране правило за отговорност за еднакви припадащи се части, предвидено от правото на Съюза, съдържат грешка при прилагане на правото.

- 74 Освен това, щом като съгласно настоящото съдебно решение правомощието на Комисията за налагане на санкции по силата на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 не включва правомощие за разпределяне на наложената глоба между солидарните длъжници в рамките на вътрешното им отношение, след като глобата бъде платена изцяло и следователно Комисията бъде удовлетворена, Общият съд също не разполага с такова правомощие за разпределяне в рамките на пълния съдебен контрол, признат му в член 31 от този регламент, да отмени, намали или увеличи посочената глоба.
- 75 Всъщност, щом съгласно постоянната съдебна практика пълният съдебен контрол, който упражнява Общият съд, го овластява да замени преценката на Комисията със своята преценка (вж. по-специално Решение от 26 септември 2013 г. по дело Alliance One International/Комисия, C-679/11 P, точка 104 и цитираната съдебна практика), тази компетентност не може да се разпростира до преценки, които не спадат към правомощието на Комисията за налагане на санкции.
- 76 От всички тези съображения следва, че първите три основания на Комисията трябва да бъдат приети, но седмото основание трябва да се отхвърли.
- 77 При тези обстоятелства жалбата на Комисията следва да се уважи, без да е необходимо Съдът да разглежда четвъртото, петото и шестото основание от нея. Всъщност посочените основания са предявени само при условията на евентуалност спрямо първите три основания на тази жалба, тъй като се базират на предположението, че Съдът би могъл да отхвърли последните. Освен това, ако тези основания бъдат приети, те не биха могли да доведат до отмяна на обжалваното съдебно решение, чието действие надхвърля това на отмяната, произтичаща от основателността на първите три основания.
2. По последиците, които трябва да се изведат от основателността на жалбата на Комисията
- 78 Необходимо е още в самото начало да се констатира, че основателността на жалбата на Комисията не може да доведе до изтъкнатата от нея като главно искане отмяна на точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение.
- 79 Всъщност от точки 137—167, както и от точка 237 от обжалваното съдебно решение следва, че Общият съд е отменил член 2 от спорното решение в частта, в която се изчислява размерът на глобата, която трябва да се наложи на SEHV и на Magrini, и в частта, в която се определят сумите, за чието заплащане жалбоподателите отговарят солидарно, с тройния мотив, че като е приела, че Reyrolle, SEHV и Magrini следва да отговарят солидарно за заплащането на глоба в размер, който очевидно превишава тяхната обща отговорност, че Siemens Österreich и KEG не следва да отговарят солидарно за заплащането на част от наложената на SEHV и на Magrini глоба и че Reyrolle не следва самостоятелно да отговаря за част от наложената му глоба, Комисията е нарушила принципа на индивидуализиране на наказанията и санкциите.
- 80 Както обаче посочва и генералният адвокат в точка 27 от заключението си, този троен мотив, въпреки че неоспорен от Комисията пред Съда, на който се основава Общият съд, за да отмени член 2 от спорното решение, не произтича от прилагането на принципите, отнасящи се до вътрешното отношение на солидарност, както са посочени в точки 153—159 от обжалваното съдебно решение и които са предмет на жалбата на Комисията.

- 81 Напротив, посоченият мотив произтича от прилагането на принципите, които уреждат външното отношение на солидарност, а именно отговорността на всяко от дружествата за пълното изплащане на Комисията на глобата, наложена на предприятието, в което са били включени при извършването на нарушението, както са припомнени от Общия съд в точки 148—152, в първото изречение от точка 153 и в точка 154 от обжалваното съдебно решение, които не са опорочени от никаква грешка при прилагане на правото, както следва от точки 49, 54, 57 и 59 от настоящото съдебно решение.
- 82 За сметка на това фактът, че първите три основания, изтъкнати от Комисията, са обосновани, води до отмяната на точка 3 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, каквото е и искането на тази институция, доколкото от точки 245, 247, 262 и 263 от това съдебно решение изрично следва, че определянето на припадащите се части на засегнатите дружества в рамките на вътрешното им отношение, извършено от Общия съд при упражняване на пълния съдебен контрол въз основа на принципите, отнасящи се до вътрешното разпределение на солидарното задължение, посочени в точки 158 и 159 от това съдебно решение, е част от съображенията, на които се е основал Общият съд, за да измени и след това да наложи глобите, изброени в точка 3 от диспозитива на същото съдебно решение.
- 83 Оттук следва, че точка 3 от диспозитива на обжалваното съдебно решение трябва да се отмени, тъй като тя съдържа определянето на припадащите се части от размера на глобите, наложени солидарно на жалбоподателите в първоинстанционното производство.
- 84 Тъй като жалбите пред Общия съд са отхвърлени в останалата им част съгласно точка 4 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, не следва да се уважава искането на Комисията за отхвърляне на жалбите по дела T-122/07, T-123/07 и T-124/07, що се отнася до отмяната на член 2, букви й), к) и л) от спорното решение, поискана от жалбоподателите в първоинстанционното производство.

Б— По жалбата на *Reyrolle*

- 85 В подкрепа на жалбата си *Reyrolle* повдига две основания, първото изведено от нарушение на принципа на индивидуализиране на наказанията и санкциите, а второто — от нарушение на принципите на равно третиране и на пропорционалност.

1. По първото основание, изведено от нарушение на принципа на индивидуализиране на наказанията и санкциите

а) Доводи на страните

- 86 С първото си основание *Reyrolle* поддържа, че Общият съд е нарушил принципа на индивидуализиране на наказанията и санкциите, тъй като при упражняване на пълния си съдебен контрол е нарушил член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, като е наложил глоба на предприятието, съставено от *Rolls-Royce* и от *Reyrolle* за периода от 1988 г. до 1998 г., не на основание на положението на това предприятие, а съобразно икономическата мощ на стопанска единица, която възниква едва няколко години по-късно, с продажбата на *Reyrolle* на *VA Technologie*.
- 87 *Reyrolle* поддържа, че Общият съд не е трябвало да определя само един начален размер, вземайки предвид оборота и пазарния дял на предприятието, съставено от групата *VA Tech*, а е трябвало да определи различен начален размер за *Reyrolle* за предходния период, през който,

както бе пояснено в точка 6 от настоящото съдебно решение, то е представлявало дъщерно дружество на предприятието Rolls-Royce, тоест за периода от 15 април 1988 г. до 20 септември 1998 г.

- 88 Според Reyrolle началният размер за периода, предхождащ продажбата на Reyrolle на VA Technologie, е трябвало да бъде определен въз основа на пазарния дял на предприятието, съставено от Rolls-Royce и от Reyrolle, и на оборота само на това предприятие. По този начин общият размер на глобата, наложена на Reyrolle, трябвало да възлиза на най-много 2,05 милиона евро.
- 89 Комисията поддържа, че това основание е необосновано. Тя изтъква, че не е било оправдано да се определя различен начален размер за периода, през който Reyrolle е било част от предприятието Rolls-Royce, щом като дружеството майка на това предприятие не е можело да бъде упреknато в извършването на никакво нарушение. Във всички случаи, дори да бил определен такъв различен начален размер, според наличните данни глобата щяла да бъде увеличена, а не намалена.

б) Съображения на Съда

- 90 Reyrolle поддържа, че съгласно принципа на индивидуализиране на наказанията и санкциите, щом като през периода, в който е участвало в разглеждания картел, последователно е било част от две предприятия, а именно от предприятието Rolls-Royce, впоследствие от предприятието, съставено от групата VA Tech, глобата от 9 450 000 EUR, която Общият съд му е наложил лично в точка 3, последно тире от диспозитива на обжалваното съдебно решение, упражнявайки пълен съдебен контрол, е трябвало да бъде определена въз основа на два различни начални размера за въпросните две предприятия, обхващайки двата последователни периода на нарушението, през които то е било част от всяко от тези предприятия.
- 91 Както вече бе посочено в точка 52 от настоящото съдебно решение, принципът на индивидуализиране на наказанията и санкциите изисква за прилагането на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 размерът на глобата да се определи в зависимост от тежестта на нарушението, за което е упреknато лично съответното предприятие, и от продължителността на това нарушение. Този принцип се прилага и когато, както в настоящия случай, именно Общият съд определя размера на глобата при упражняване на пълен съдебен контрол.
- 92 Както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 131—134 от заключението си, от точки 140, 144 и 164 от обжалваното съдебно решение следва, че за определянето на глобата, която трябва да бъде наложена отделно на Reyrolle за периода, през който то се е включвало в групата Rolls-Royce, Общият съд се е основал на съображението, че през този период нарушението е било извършвано самостоятелно от Reyrolle, след като Комисията е констатирала, че по отношение на дружеството майка на предприятието Rolls-Royce нарушението е било погасено по давност. Впрочем не се спори, че за периода след нарушението Reyrolle е продължило участието си в картела като част от предприятието, съставено от групата VA Tech, чието оглавяващо дружество VA Technologie също е счетено за отговорно за нарушението.
- 93 Следователно, тъй като предприятието Rolls-Royce не е упреknато лично за извършването на никакво нарушение, в настоящия случай принципът на индивидуализиране на наказанията и санкциите е изисквал размерът на глобата да бъде определен в зависимост от особеностите не на това предприятие, а на едно-единствено предприятие, съставено преди придобиването му от VA Technologie изключително от Reyrolle, а след това придобиване — от Reyrolle и от останалите дружества от групата VA Tech, участвали в картела.

94 Следователно Общият съд е могъл да определи само един начален размер за предприятието, съставено от групата VA Tech, въз основа на оборота му през 2003 г. — последната пълна година на нарушението, като впоследствие разпредели отговорността за извършеното нарушение между отделните дружества за периодите, в които те са участвали в картела.

95 При тези условия първото основание на жалбата на Reyrolle следва да се отхвърли.

2. По второто основание, изведено от нарушение на принципите на равно третиране и на пропорционалност

а) Доводи на страните

96 С второто си основание Reyrolle упреква Общия съд, че е нарушил принципите на равно третиране и на пропорционалност, тъй като в рамките на упражнявания пълен съдебен контрол той приложил различни методи за изчисляване от използваните за други дружества, които методи поставяли Reyrolle в чувствително по-неблагоприятно положение в сравнение с последните.

97 На първо място, що се отнася до SEHV и Magrini — дружества, които последователно се включвали в предприятието Schneider и в предприятието VA Tech, от точка 241 от обжалваното съдебно решение следвало, че Общият съд е определил различни начални размери за всеки период, през който тези дружества са принадлежали на различно предприятие. Обратно, що се отнася до Reyrolle, Общият съд приложил напълно различен метод, щом като определил глобата на базата на единен основен размер, въпреки че това дружество е принадлежало в периода на нарушението на различни предприятия, което довело до това да му се наложи несъразмерна глоба.

98 На второ място, претърпяната от Reyrolle дискриминация ставала още по-явна, ако се направело сравнение на метода на изчисление на наложената му глоба с метода, използван от Комисията за някои японски предприятия, намиращи се в напълно сравнимо с неговото положение, след като за тези предприятия Общият съд се основал на различни начални размери за периода, предхождащ включването на техните дейности в сектора на КАГИ в общо предприятие.

99 Комисията поддържа, че това основание е недопустимо, щом като не е било повдигнато пред Общия съд, и че следователно съставлява ново основание. При всички положения това основание било необосновано.

б) Съображения на Съда

100 Що се отнася до допустимостта на второто основание, повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост трябва да се отхвърли.

101 Макар да е вярно, че Reyrolle не е изтъкнало в първоинстанционното производство твърдяната дискриминация, посочена от него в настоящото основание за обжалване, това обстоятелство не прави недопустимо посоченото основание.

102 Reyrolle всъщност е легитимирано да подаде жалба пред Съда на основания, произтичащи от самото обжалвано съдебно решение и насочени към оспорване на неговата обоснованост (Решение от 29 ноември 2007 г. по дело Stadtwerke Schwäbisch Hall и др./Комисия, C-176/06 P, точка 17).

- 103 В конкретния случай Reyrolle упреква Общия съд, че го е дискриминирал, когато е определил при упражняване на пълния съдебен контрол размера на глобата, която трябва да му бъде наложена. Макар да е вярно, че Общият съд е използвал същия метод за изчисляване на глобите като Комисията, това не променя факта, че по този начин той е потвърдил посочения метод и че твърдяната от Reyrolle дискриминация произтича от изменението на глобата, направено от Общия съд, и поради това води началото си от обжалваното съдебно решение.
- 104 Това основание, доколкото се отнася до изчисляването на глобата, извършено от Общия съд при упражняване на пълния съдебен контрол, освен това не може да се счита за недопустимо, щом като поради самото си естество не би могло да бъде изтъкнато в първоинстанционното производство (вж. в този смисъл Решение по дело Alliance One International/Комисия, посочено по-горе, точка 35 и цитираната съдебна практика).
- 105 Що се отнася до разглеждането по същество на посоченото основание, от съдебната практика следва, че упражняването на пълен съдебен контрол при определянето на размера на глобите не може да води до дискриминация между предприятията, които са участвали в споразумение, нарушаващо член 101, параграф 1 ДФЕС (вж. по-специално Решение от 30 май 2013 г. по дело Quinn Barlo и др./Комисия, C-70/12 P, точка 46 и цитираната съдебна практика).
- 106 Освен това от постоянната съдебна практика следва, че нарушение на принципа на равно третиране е налице само когато се третират по различен начин сходни положения или когато се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране е обективно обосновано (вж. по-специално Решение от 7 юни 2007 г. по дело Britannia Alloys & Chemicals/Комисия, C-76/06 P, стр. I-4405, точка 40 и цитираната съдебна практика).
- 107 Следва обаче да се констатира, че в настоящия случай принципът на равно третиране не е бил нарушен, щом Reyrolle не се е намирало в сходно положение с това на групата Schneider, нито с това на японските производители.
- 108 Що се отнася най-напред до твърдението, че Reyrolle било дискриминирано в сравнение със SEHV и Magrini, вече бе изтъкнато в точки 92 и 93 от настоящото съдебно решение, че Reyrolle е участвало в разглежданото нарушение като част от едно-единствено предприятие, а именно предприятието, съставено от групата VA Tech, чийто състав се променя през периода на нарушението.
- 109 По-нататък, това положение е различно от положението, в което са се намирали SEHV и Magrini. Всъщност тези дружества са участвали последователно в разглеждания картел като част от две различни предприятия, а именно първоначално като част от предприятието, чието дружество майка е Schneider, а впоследствие, след тяхната продажба на VA Technologie, като част от предприятието, съставено от групата VA Tech. Освен това както Schneider, така и VA Technologie носят лична отговорност за участието в този картел.
- 110 Също така не може да се приеме, че Reyrolle и японските производители са се намирали в сходно положение. Всъщност е безспорно, че разглежданите японски производители, а именно Fuji и Hitachi, от една страна, и Mitsubishi и Toshiba, от друга страна, първоначално са участвали в посочения картел по независим начин. Макар на 1 октомври 2002 г. тези дружества да са включили съответните си дейности в сектора на КАГИ в две общи предприятия, а именно съответно JAEPS и TM T&D Corp., при все това те са продължили да съществуват като самостоятелни и независими предприятия. Случаят с Reyrolle обаче не е такъв, щом като след продажбата му на VA Technologie и неговото включване в предприятието, съставено от групата VA Tech, то не е продължило да съществува като самостоятелно и независимо предприятие.

- 111 Що се отнася, накрая, до твърдяното нарушение на принципа на пропорционалност, от трайно установената практика на Съда следва, че когато се произнася по правни въпроси в производството по обжалване, последният не е компетентен по съображения за справедливост да замества със свои изводи, направени от Общия съд при упражняване на пълния му съдебен контрол върху размера на глобите, налагани на предприятията за нарушения на правото на Съюза. Така, само доколкото Съдът би счел, че размерът на санкцията е не просто неподходящ, но и прекомерен до степен на непропорционалност, тогава би следвало да се приеме, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, предвид неподходящия размер на глобата (вж. по-специално Решение по дело *Quinn Varlo* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 57 и цитираната съдебна практика).
- 112 Впрочем *Reyrolle* подкрепя своето оплакване, изведено от непропорционалния характер на глобата, наложена му от Общия съд, само с твърдения, че било подложено на дискриминационно третиране, които се оказват необосновани. То обаче не изтъква специфични доводи, които да докажат прекалено високото равнище на абсолютния размер на тази глоба. Следователно това оплакване, изведено от твърдяно нарушение на принципа на пропорционалност, трябва да се отхвърли.
- 113 Оттук следва, че и второто основание, изтъкнато в подкрепа на жалбата на *Reyrolle*, трябва да се отхвърли.
- 114 Поради това, тъй като нито едно от посочените от *Reyrolle* в подкрепа на жалбата му основания не може да се приеме, жалбата следва да се отхвърли изцяло.

В– По жалбата на SEHV и на Magrini

- 115 На първо място следва да се разгледат заедно първите две основания, изтъкнати от *SEHV* и от *Magrini* в подкрепа на тяхната жалба.

1. По първите две основания, изведени съответно от нарушение на принципа *ne ultra petita* и от неспазване на силата на пресъдено нещо

а) Доводи на страните

- 116 *SEHV* и *Magrini* отбелязват, от една страна, че тяхната жалба пред Общия съд касаела глобата от 4 500 000 EUR, която те е трябвало да платят солидарно със *Schneider* съгласно член 2, буква к) от спорното решение, а не и глобата от 3 600 000 EUR, която е трябвало да бъде платена само от *Schneider* по силата на член 2, буква й) от това решение. От друга страна, тези дружества изтъкват, че макар само *Schneider* да е можело да оспори последната глоба, това дружество не е подало жалба пред Общия съд.
- 117 Оттук следвало, че като е отменил глобата, наложена в член 2, буква й) от спорното решение, и като е включил нейния размер в глобата, за чието плащане носят солидарна отговорност *Schneider*, *SEHV* и *Magrini*, Общият съд не само нарушил принципа *ne ultra petita*, но и не зачел силата на пресъдено нещо, придобита от това решение по отношение на *Schneider*.
- 118 Комисията счита, че тази жалба е изцяло недопустима, след като исканията в нея са точно противоположни на исканията в жалбата, подадена пред Общия съд. Във всеки случай, щом като въпросът за размера на глобата, наложена солидарно на дружествата, които последователно се включвали в предприятията *Schneider* и *VA Tech*, е бил поставен на Общия

съд в рамките на жалбата, подадена от жалбоподателите в първоинстанционното производство, този съд можел да измени размера на тази глоба при упражняване на пълния си съдебен контрол, без да наруши нито принципа *ne ultra petita*, нито силата на пресъдено нещо.

б) Съображения на Съда

- 119 В самото начало следва най-напред да се припомни, че както потвърждава член 113, параграф 1 от Процедурния правилник в редакцията му, действаща към момента на подаване на жалбата пред Съда, исканията в жалбата трябва да са насочени към уважаването, изцяло или частично, на исканията, направени в първоинстанционното производство.
- 120 Следователно, както изтъква генералният адвокат в точка 150 от заключението си, настоящата жалба е недопустима, тъй като исканията на жалбоподателите са насочени към потвърждаването на член 2, буква к) от спорното решение, чиято отмяна те са искали в първоинстанционното производство.
- 121 По-нататък, както отбелязва и генералният адвокат в посочената точка 150 от заключението си, жалбата на SEHV и на Magrini освен това е недопустима, тъй като с нея се иска да бъде потвърден член 2, буква й) от спорното решение, при положение че тази разпоредба се отнася до глоба, която само дружеството Schneider е можело да оспори. Това дружество обаче не е подало жалба пред Общия съд.
- 122 Накрая, тази жалба е недопустима и тъй като SEHV и Magrini искат от Съда да постанови по отношение на член 2, буква к) от спорното решение, че всеки един от солидарните длъжници трябва да поеме една трета от общата сума от 4 500 000 EUR. Всъщност от точка 74 от настоящото съдебно решение следва, че когато упражняват пълния си съдебен контрол, съдилищата на Съюза не разполагат с правомощието за разпределяне на глобата между солидарните длъжници в рамките на вътрешното им отношение.
- 123 При все това Комисията не може да се позове на недопустимостта на исканията на SEHV и на Magrini, доколкото те целят частичната отмяна на точки 2 и 3 от диспозитива на обжалваното съдебно решение.
- 124 Трябва да се отбележи, че в рамките на жалбата си SEHV и Magrini изтъкват, че Общият съд се е произнесъл *ultra petita*, като в точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение отменя член 2, буква й), както и член 2, буква к) от спорното решение него, доколкото последната разпоредба се отнася до Schneider. Жалбоподателите поддържат в това отношение, че Schneider не е подало жалба за отмяна пред Общия съд, така че спорното решение станало окончателно по отношение на това дружество. Жалбоподателите считат обаче, че изменената глоба от Общия съд в точка 3, първо тире от диспозитива на това съдебно решение, след отмяната на член 2 от спорното решение в частта му относно Schneider, била особено неблагоприятна за тях.
- 125 Щом като жалбоподателите изтъкват в подкрепа на исканията си, насочени към частичната отмяна на точки 2 и 3 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, основания, произтичащи от самото съдебно решение, тези искания трябва да бъдат обявени за допустими предвид цитираната в точка 102 от настоящото съдебно решение съдебна практика.
- 126 Що се отнася до разглеждането по същество на първите две основания, следва да се припомни, че съдилищата на Съюза са оправомощени да упражняват пълния си съдебен контрол, когато подлагат на преценка размера на глобата (вж. по-специално Решение по дело Alliance One International/Комисия, посочено по-горе, точка 105).

- 127 В настоящия случай следва да се приеме за установено, че въпросът за размера на глобата, наложена лично на Schneider съгласно член 2, буква й) от спорното решение, не е бил представян пред Общия съд.
- 128 Всъщност, тъй като Schneider не е подало жалба, с която оспорва размера на тази глоба, последната не е можело да бъде предмет на жалбата, подадена от SEHV и от Magrini, щом не е била наложена на тези дружества.
- 129 При тези условия трябва да се направи изводът, че Общият съд се е произнесъл *ultra petita*, като в точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение е отменил член 2, букви й) и к) от спорното решение и като е изменил в точка 3, първо тире от същия диспозитив глобите, наложени с тези разпоредби, обединявайки ги в един размер, който трябва да бъде платен солидарно от Schneider, SEHV и Magrini.
- 130 Вярно е, наистина, както посочва Общият съд в точка 248 от обжалваното съдебно решение, че макар това изменение да не променя общия размер на глобата, който Комисията може да поиска от Schneider във външния план на солидарната отговорност, то е благоприятно за това дружество, що се отнася до размера на глобата, която последното ще трябва в крайна сметка да понесе в рамките на вътрешното разпределяне на глобата. Това не променя факта, че Общият съд не е можел да извърши посоченото изменение, което може да бъде неблагоприятно за SEHV и за Magrini както във външния, така и във вътрешния план на солидарната отговорност. Всъщност, щом като Общият съд не е можел, най-напред, да направи извод за незаконосъобразността на налагането на разглежданата глоба, без да наруши принципа *ne ultra petita*, той не е можел, на следващо място, да упражни пълния си съдебен контрол, за да отмени, намали или увеличи тази глоба.
- 131 От всички тези съображения следва, че първите две основания на SEHV и на Magrini трябва да бъдат приети.
- 132 При тези обстоятелства жалбата на SEHV и на Magrini трябва да се уважи, без да е необходимо Съдът да разглежда третото основание на тази жалба, изведено от нарушение на принципа на състезателност. Всъщност това основание е предявено само при условията на евентуалност спрямо първите две основания, доколкото, ако Съдът отхвърли тези основания, чрез това трето основание Общият съд е упрекнат, че при всички положения е допуснал грешка при прилагане на правото, като е изменил глобата в точка 3, първо тире от диспозитива на обжалваното съдебно решение, без да даде възможност на засегнатите дружества да изразят становище относно това определяне на нов размер на глобата. Освен това, дори посоченото основание да бъде прието, то не би могло да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение, чието действие надхвърля това на отмяната, произтичаща от основателността на първите две разгледани основания.
2. По последиците, които трябва да се изведат от основателността на жалбата на SEHV и на Magrini
- 133 Предвид частичната недопустимост на исканията в жалбата им, както е констатирано в точки 119—122 от настоящото съдебно решение, обосноваването на първите две изтъкнати от SEHV и Magrini основания води до отмяната на точка 2 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, тъй като тя отменя член 2, букви й) и к) от спорното решение, както и до отмяната на точка 3, първо тире от диспозитива на обжалваното съдебно решение.
- 134 Тъй като в рамките на жалбата им пред Съда SEHV и Magrini не са поискали жалбите по дела T-122/07—T-124/07 да се уважат в останалата им част, последните остават отхвърлени съгласно точка 4 от диспозитива на обжалваното съдебно решение.

VI – По съдебните разноски

- 135 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна или когато е основателна и Съдът се произнеся окончателно по спора, той се произнеся по съдебните разноски.
- 136 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 137 Що се отнася до жалбата на Reyrolle (C-232/11 P), тъй като това дружество е загубило делото и Комисията е поискала то да бъде осъдено за разноските, следва същото да бъде осъдено да понесе разноските по настоящото производство по обжалване.
- 138 Тъй като жалбата на Комисията (C-231/11 P) трябва да се уважи и тази институция е поискала жалбоподателите в първоинстанционното производство да бъдат осъдени за разноските, следва същите да бъдат осъдени да понесат разноските, свързани с настоящото производство по обжалване.
- 139 Тъй като жалбата на SEHV и на Magrini (C-233/11 P) също трябва да се уважи и тези дружества са поискали Комисията да бъде осъдена за разноските, следва същата да бъде осъдена да понесе разноските, свързани с настоящото производство по обжалване.
- 140 За останалото не следва да се изменя разпределението на разноските относно първоинстанционното производство, както е определено в точки 5—7 от диспозитива на обжалваното съдебно решение.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) Отменя точка 2 от диспозитива на Решение на Общия съд на Европейския съюз от 3 март 2011 г. по дело Siemens Österreich и др./Комисия (T-122/07—T-124/07), тъй като тя отменя член 2, букви й) и к) от Решение С (2006) 6762 окончателен на Комисията от 24 януари 2007 г. относно производство по член [81 ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/F/38.899 — Комутационни апарати с газова изолация).
- 2) Отменя точка 3, първо тире от диспозитива на Решение на Общия съд от 3 март 2011 г. по дело Siemens Österreich и др./Комисия (T-122/07—T-124/07).
- 3) Отменя точка 3, от второ до четвърто тире от диспозитива на Решение на Общия съд от 3 март 2011 г. по дело Siemens Österreich и др./Комисия (T-122/07—T-124/07), тъй като тя съдържа определянето на припадащите се части на жалбоподателите в първоинстанционното производство от размера на глобите, наложени им солидарно.
- 4) Отхвърля жалбите в останалата им част.
- 5) Осъжда Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA и Nuova Magrini Galileo SpA да заплатят съдебните разноски във връзка с производството по обжалване по дело C-231/11 P.
- 6) Осъжда Siemens Transmission & Distribution Ltd да заплати съдебните разноски във връзка с производството по обжалване по дело C-232/11 P.

- 7) **Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноси във връзка с производството по обжалване по дело C-233/11 P.**
- 8) **Разпределението на разноските във връзка с първоинстанционното производство остава в съответствие с точки 5—7 от диспозитива на Решение на Общия съд от 3 март 2011 г. по дело Siemens Österreich и др./Комисия (T-122/07—T-124/07).**

Подписи